หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

นามวลีในภาษาไทย เป็นเรื่องที่นักภาษาศาสตร์ได้ให้ความสนใจและศึกษาค้นคว้ามานานแล้ว เช่นเมื่อปี พ.ศ. 2461 พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้ให้คำนิยามของนามวลีไว้ในหนังสือ หลักภาษาไทย (ตอนวากยสัมพันธ์)[1]

ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ ได้วิเคราะห์โครงสร้างของนามวลีไว้ในวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต เรื่อง Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai[2]

ดร.เฉลา ไชยรัตนะ และ ดร.อุดม วโรทัยสิกขดิตถ์ ได้ศึกษาโครงสร้างของนามวลีตามทฤษฎีปริวรรตน์ (Transformation) ไว้ในวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต เรื่อง A Comparative Study of English and Thai Syntax[3] และ

---

[1]พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย (ตอนวากยสัมพันธ์), (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2499), หน้า 4-21.

[2]Vichin Panupong (née Chantavibulya), Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai, (Bangkok:The Siam Society, 1970), pp.69-82.

[3]Chalao Chaiyaratana, A Comparative Study of English and Thai Syntax, (Ph.D. thesis, Indiana University, Bloomington, 1960), pp.120-138.

Thai Syntax : An Outline[1] ตามลำดับ และในหนังสือ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น[2] ของ ดร.อุดม วโรตมสิกขดิตถ์ ซึ่งพิมพ์ออกจำหน่ายเนื่องในการฉลองปีการศึกษาระหว่างชาติ พ.ศ. 2513 นั้น ดร.อุดม ได้อธิบายเรื่อง "นามวลี" ไว้บ้างเล็กน้อย พร้อมทั้งให้ตัวอย่างลักษณะประจำคำ(features) พอเป็นสังเขปด้วย

ผู้เขียนวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะศึกษา "โครงสร้างของนามวลีในภาษาไทย" ตามทฤษฎีปริวรรตน์ และได้กำหนดใช้คำ "ปริวรรตน์" แทนคำภาษาอังกฤษว่า Transformation[3] และจะได้กล่าวถึงวิธีการนี้โดยสังเขปเพื่อเป็นรากฐานในการแถลงวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

---

[1]Udom Warotamasikkhadit, Thai Syntax: An Outline, (Ph. D. thesis, The University of Texas, 1963) P.18, 20.

[2]ดร.อุดม วโรตมสิกขดิตถ์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น, (พระนคร; กรมการฝึกหัดครู, 2513), หน้า 168-192.

[3]A Dictionary of English-Indiah Terms of Administration, (Nagpur: The Academy's own Printing Works: The Aryab.. harati Mudranalaya: 1950), Vol.23; p.219. ได้แปลคำ Transformation เป็นภาษาสันสกฤตว่า रूपान्तर (รูปานฺตร) และ परिवर्तन (ปริวรฺตน), ผู้เขียนได้เลือกใช้คำ "ปริวรฺตน" ซึ่งเป็นคำที่คุ้นตาคนไทยมากกว่า"รูปานฺตร" และได้เปลี่ยนแปลงรูปคำให้เป็นคำไทยว่า "ปริวรรตน์" ; ในพจนานุกรมอีกเล่มหนึ่งคือ A Dictionary in Sanscrit & English, (Calcutta: The Baptist Mission Press: Calcutta, 1846), P.457. ได้แปลคำ परि.वर्तन (ปริวรฺตน) เป็นภาษาอังกฤษว่า Turning back ซึ่งผู้เขียนคิดว่าคำ "ปริวรรตน์" เป็นคำที่เหมาะสมที่จะใช้เรียกทฤษฎี Transformation เพราะการศึกษาทฤษฎีนี้ เราศึกษากลับไปหารูปดั้งเดิม คือ โครงสร้างลึก (deep structures) ด้วย

1.1 <u>ทฤษฎีปริวรรตน์</u> (Transformation)

ทฤษฎีปริวรรตน์ เป็นสาขาหนึ่งของ Generative Grammar[1] ผู้นำคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการค้นคว้าวิธีการนี้ คือ Noam Chomsky[2] เขาได้แสดงความคิดเห็นของเขาเป็นครั้งแรกในหนังสือ <u>Syntactic Structures</u>[3] ซึ่งพิมพ์ออกจำหน่ายเป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1957[4](พ.ศ. 2500)

---

[1]Noam Chomsky, <u>Aspects of the Theory of Syntax</u>, (Massachusett: The M.I.T. Press, Massachusetts Institution of Technology, Cambridge, 1957), Front flap.

[2]<u>Ibid</u>, back flap. ได้กล่าวถึงประวัติของ Noam Chomsky โดยสังเขปว่า "Noam Chomsky is Ferrari P.Ward...Professor of Modern Languages and Linguistics at the Massachusetts Institute of Technology."

[3]Noam Chomsky, <u>Syntactic Structures</u>, (The Hague: 's-Gravenhage, 1957).

[4]Emmon Bach, <u>An Introduction to Transformational Grammar</u>, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc, 1964), preface p.V; Owen Thomas, <u>Transformational Grammar and the Teacher of English</u>, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc.,1966), preface p.vii.

ทฤษฎีปริวรรตน์ (Transformation) เป็นทฤษฎีที่ได้รับความนิยมต่อจากทฤษฎีการวิเคราะห์ส่วนประชิด (Immediate Constituent Analysis) Noam Chomsky ได้อธิบายข้อบกพร่องของทฤษฎีการวิเคราะห์ส่วนประชิดว่า

" Immediate Constituent Analysis (labelled bracketing) of an actual string of formatives may be adequate as an account of surface structure, it is certainly not adequate as an account of deep structures..."[1]

ซึ่งหมายความว่า ทฤษฎีการวิเคราะห์ส่วนประชิดเป็นทฤษฎีที่อธิบายแต่เพียงรูปโครงสร้างผิว (surface structures) แต่ไม่ได้อธิบายรูปโครงสร้างลึก (deep structures)

นอกจากนี้ ดร.อุดม วโรทัมสิกขดิตถ์ ได้กล่าวถึงข้อเสียของทฤษฎีการวิเคราะห์ส่วนประชิดไว้ในหนังสือ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น ซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ

"...การวิเคราะห์ส่วนประชิดจะลวงให้ผู้อ่านคิดว่าประโยคสองประโยคที่มีโครงสร้างที่แท้จริงต่างกันให้ดูเหมือนกัน...

การวิเคราะห์ส่วนประชิดไม่ช่วยแก้ปัญหาเรื่องประโยคที่มีความหมายเป็นหลายนัย...

ถ้าหากเราถือว่าโครงรูปพื้นฐาน หรือเกณฑ์แห่งการปริวรรตมีความ

---

[1]Noam Chomsky, Aspects of the Theory of Syntax, (Massachusett:The M.I.T. Press, Massachusetts Institution to Technology Cambridge, 1957), p.17.

สำคัญในทฤษฎีทางภาษาแล้ว การวิเคราะห์ส่วนประชิดมิได้คำนึงถึงเรื่องนี้เลย และไม่สามารถนำเอาทฤษฎีแห่งการปริวรรต และโครงรูปพื้นฐานมาเกี่ยวข้องด้วยได้เลย ทั้งนี้เพราะการวิเคราะห์ส่วนประชิดสนใจแต่โครงรูปผิว (surface structures) หาได้สนใจในโครงรูปลึก (deep structures) ไม่..."[1]

ในการอธิบายและศึกษาภาษานั้นเราไม่ได้ศึกษาแต่รูปภาษาที่ประยุกต์แล้ว (performance)[2]เท่านั้น แต่จะต้องศึกษารูปภาษาจิตตาศัย (competence)[3]ด้วย เพราะรูปภาษาที่ปรากฏออกมาเป็นรูปภาษาที่ประยุกต์แล้ว (performance) นั้น ถึงแม้ว่าจะปรากฏออกมาหลายรูปก็ตาม แต่จะมีรูปภาษาจิตตาศัย (competence) เป็นจำนวนจำกัด Noam Chomsky พยายามตั้งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้รัดกุมกว่ากฎเกณฑ์ของทฤษฎีการวิเคราะห์ส่วนประชิด และชี้แจงว่า ทฤษฎีปริวรรตน์ของเขานั้นสามารถพิสูจน์ให้เห็นจริงได้เช่นเดียวกับทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์[4] เมื่อเป็นเช่นนี้

---

[1]ดร.อุดม วโรฒม์สิกขดิตถ์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น, (พระนคร: กรมการฝึกหัดครู, 2513), หน้า 144-150.

[2]Emmon Bach, An Introduction to Transformational Grammar, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc, 1964), p.4. ให้คำอธิบายคำ performance ว่า the actual use of language in concrete situations.

[3]Ibid. ให้คำอธิบายคำ competence ว่า the speaker-hearer's knowledge of his language.

[4]Noam Chomsky, Aspects of the Theory of Syntax, (Massachusett: The M.I.T Press, Massachusett Institution to Technology, Cambridge, 1957), p.10.

การวิเคราะห์ภาษาศาสตร์ของเขาจึงมีกฎเกณฑ์ที่มีลักษณะคล้ายสมการคณิตศาสตร์ปรากฏอยู่ อาจกล่าวได้ว่าเขาอาศัยหลักคณิตศาสตร์อธิบายภาษาศาสตร์ และได้ขอยืมคำที่เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ เช่น ทำให้เกิด (generate)[1] มาใช้เป็นหัวใจสำคัญของทฤษฎีนี้ นอกจากนี้ยังใช้ตัวอักษรและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญญลักษณ์แทนหน่วยโครงสร้างต่าง ๆ เช่น มีกฎว่า

$$x \longrightarrow y + z$$

อ่านว่า x ประกอบด้วย y และ z เมื่อพิจารณาดูเครื่องหมายและสัญญลักษณ์ดังตัวอย่างนี้ จะเห็นว่าการเขียนโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ของชอมสกี้ มีลักษณะเดียวกับสมการพีชคณิต และกฎนี้เรียกว่า Rewriting Rules ซึ่งขอยืมมาจาก Rewriting System อันเป็นระบบทางคณิตศาสตร์[3]

ดังได้กล่าวมาแล้ว ทฤษฎีปริวรรตน์นั้นถือการศึกษารูปโครงสร้างลึกของภาษาเป็นของจำเป็นยิ่ง โครงสร้างลึกเป็นรูปสมมุติฐาน(Hypothesis) และในการที่จะพิจารณาความถูกต้องของรูปภาษาที่เป็นรูปสมมุติฐานนี้ Noam Chomsky

---

[1]H.A. Gleason, An Introduction to Descriptive Linguistics, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc. 1964) p.181

[2]Noam Chomsky, Op.cit., p.180; Emmon Bach, Op.cit., p.14, 35.

[3]H.A. Gleason, Loc.cit.

ถือว่าผู้ที่จะตัดสินได้ คือ ตัวเจ้าของภาษา (native speakers) นั่นเอง เพราะ

" Language is a social institution. For this reason the data of Linguistics are not mere physical events, but physical events together with judgements of the native speakers.

...What we must account for includes what is known as the native speaker's intuition about what he says and hears, what the German call Sprachgefühl. ...Nevertheless, the fact remains that language as a cultural product cannot be adequately studied apart from the native speaker's judgement..."[1]

"...the actual data of Linguistics performance will provide much evidence for determining the correctness of hypothesis about underlying linguistic structures, or the linguist who has learned the language..."[2]

---

[1]Emmon Bach, An Introduction to Transformational Grammar, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc, 1964), p.3.

[2]Noam Chomsky, Aspects of the Theory of Syntax, Massachusett: The M.I.T.Press , Massachusett Institute of Technology, Cambridge, 1957.), p.18.

ในการวิเคราะห์ส่วนประกอบต่าง ๆ ของภาษานั้น เราแบ่งการวิเคราะห์เป็น 3 ระดับ คือ

1) การศึกษาองค์ประกอบเกี่ยวกับโครงสร้าง

2) การศึกษาองค์ประกอบเกี่ยวกับความหมาย

3) การศึกษาองค์ประกอบเกี่ยวกับเสียง

ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้เขียนจะศึกษาเฉพาะองค์ประกอบเกี่ยวกับโครงสร้าง คือจะอธิบายโครงสร้างลึก และโครงสร้างผิว และจะศึกษาลักษณะประจำคำและเขตประยุกต์ของคำด้วย

ในการตั้งกฎเกณฑ์เพื่อแสดงโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิวนั้น เราถือว่ากฎโครงสร้าง (Phrase Structure Rules) เป็นกฎที่แสดงรูปโครงสร้างลึก ซึ่งอาจมีรูปเหมือนกับรูปโครงสร้างผิวด้วยก็ได้ แต่กฎโครงสร้างลึกยังใช้สร้างวลีจริง ๆ ไม่ได้ จะต้องดัดแปลงโดยวิธีการต่าง ๆ แต่ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้จะกล่าวถึงเพียง 3 วิธี คือ

ก. การเพิ่ม (Addition) หมายถึงการเพิ่มคำลงไปในกฎโครงสร้างลึกเพื่อให้เป็นรูปโครงสร้างผิว

ข. การตัดทอน (Deletion) หมายถึง การตัดทอนคำหรือส่วนใดส่วนหนึ่งในโครงสร้างลึกให้ปรากฏมาเป็นรูปโครงสร้างผิว

ค. การย้ายที่ (Purmutation) หมายถึง การย้ายที่คำหรือส่วนใดส่วนหนึ่งในโครงสร้างลึกให้ปรากฏออกมาเป็นรูปโครงสร้างผิว

ในการที่จะเปลี่ยนแปลงรูปโครงสร้างลึกเป็นโครงสร้างผิว เราจึงต้องตั้งกฎอีกชนิดหนึ่งซึ่งเรียกว่ากฎปริวรรตน์ (Transformational Rules) กฎปริวรรตน์นี้มีสองประเภท "บังคับ" (Obligatory) หรือ "ไม่บังคับ" (Optional)

คำ "บังคับ" หมายความว่า ถ้าปรากฏรูปโครงสร้างลึกรูปนั้น ๆ แล้วจะต้องเปลี่ยนแปลงตามกฎปริวรรตน์ที่เราตั้งไว้เสมอ

คำ "ไม่บังคับ" หมายความว่า ถ้าปรากฏรูปโครงสร้างลึกนั้น ๆ แล้วไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงรูปตามกฎปริวรรตน์ที่เราตั้งไว้ คือ ปรากฏได้ทั้งโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว

1.2 <u>การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้</u>

1.2.1 พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวถึง <u>วลี</u> ไว้ในหนังสือ <u>หลักภาษาไทย</u> ตอนวากยสัมพันธ์ ว่า

> "...วลีนั้น ได้แก่กลุ่มแห่งคำหมู่หนึ่ง ๆ มีจำนวนคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปและไม่มีความครบที่จะเป็นประโยคได้ จะขึ้นต้นด้วยคำชนิดไรก่อนก็ได้ และมีคำพ่วงท้ายออกไปอีกคำหนึ่ง หรือมากกว่าก็ได้ เรียกว่า วลี ทั้งสิ้น ข้อสำคัญที่จะสังเกตก็คือไม่ใช่คำประสม คือ เป็นคำต่อคำที่ใช้ติดต่อกัน และมีเนื้อความเกี่ยวเนื่องกันด้วยเพื่อสะดวกแก่การจดจำ ท่านจึงตั้งชื่อตามชนิดของคำที่อยู่ข้างหน้า ตัวอย่างวลีที่มีนามอยู่ข้างหน้า เช่น นก-ขุนทอง ก็เรียก นามวลี สรรพนามอยู่ข้างหน้า เช่น ข้าพระบาท-ยุคล ก็เรียกสรรพนามวลี เป็นต้น ดังจะจำแนกชื่อวลีต่าง ๆ ไว้พอเป็นที่สังเกตต่อไปนี้
>
> ก. นามวลี มีลักษณะต่างกัน ดังนี้
>
> (1) นามวลี ซึ่งมีสามานยนามชนิดย่อยตามหลัง เช่น ไก่แจ้...ฯลฯ
>
> (2) นามวลี ซึ่งมีวิสามานยนามตามหลัง เช่น นาย-ยง...ฯลฯ
>
> (3) นามวลี ซึ่งมีลักษณ**นาม**นำหน้าสังขยา เช่น รูปเดียว[1]...ลำหนึ่ง

---

[1]ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ถือว่า "รูปเดียว" เป็นหน่วยจำนวน, ดูหน้า 63-66.

(ถ้ามีสังขยาขึ้นหน้า เช่น สองลำ เรียก วิเศษณ์วลี)

(4) นามวลี ซึ่งมีคำประกอบส่วนท้ายของคำประสม เช่น ชาวนา-ข้าวสาลี..."[1]

หน้าที่ของวลี ตามที่แสดงมาแล้วว่า ภาษาไทยเรานิยมใช้วลีแทนคำเป็นพื้น ดังนั้นคำมีหน้าที่อย่างไร วลีก็มีหน้าที่อย่างเดียวกับคำเหมือนกัน ดังจะเห็นได้ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

ก. "นกเขาชวาบิน" นก-เขา-ชวา เป็นนามวลี บทประธาน

ข. "ฉันพบสามเณรยง" สามเณร-ยง เป็นนามวลี บทกรรม

ค. "ข้าเบื้องยุคลบาท ขอถวายชีวิต" ข้า-เบื้องยุคลบาท เป็นสรรพนามวลีบทประธาน

ฆ. "เขา จักได้กิน ข้าวร้อน" จัก-ได้-กิน เป็นกริยาวลี ในภาคแสดง

ง. "ฉันไม่ชอบ ทำงานหนัก" ทำ-งาน-หนัก เป็นกริยาวลี บทกรรม

จ. "เขาสร้างถนน ยาวสามกิโลเมตรเศษ" ยาว-สาม-กิโลเมตร-เศษ เป็น วิเศษณ์วลี ขยายบทกรรม

ฉ. "คน ในบ้าน หลับแล้ว" ใน-บ้าน เป็นบุพบทวลี ขยายบทประธาน

ช. "ถึง ฝนตก ฉัน ก็ จักไป" ถึง_ก็ เป็นสันธานวลี (คาบ) เชื่อมประโยค..."[2]

---

[1]พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย(ตอนวากยสัมพันธ์), (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2499), หน้า 11-12.

[2]เรื่องเดียวกัน, หน้า 21-22.

1.2.2 นายกำชัย ทองหล่อ ได้กล่าวถึง วลี ไว้ในหนังสือ หลักภาษาไทย ว่า

"...วลี คือ กลุ่มคำที่เรียงติดต่อกันเป็นระเบียบ และมีกระแสความเป็นที่หมายรู้กันได้ แต่ไม่ได้ความครบบริบูรณ์ คำที่นำมารวมไว้เป็นวลีนั้นอย่างน้อยต้องมี 2 คำ อย่างมากไม่จำกัด วลีจะใช้ตามลำพังไม่ได้ต้องใช้เป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของประโยค..."[1]

นายกำชัย ทองหล่อ อธิบายเรื่อง นามวลี และ หน้าที่ของวลี เหมือนกับของพระยาอุปกิตศิลปสาร ผู้เขียนจึงจะไม่ยกมากล่าวซ้ำอีก

1.2.3 ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ ได้กล่าวถึงวลี และ นามวลี ไว้ในวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต เรื่อง Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai ไว้ดังนี้

"...นามวลี หมายถึง คำนามคำเดียว คำนามกับส่วนขยาย คำสรรพนามคำเดียว หรือคำสรรพนามกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นหน่วยประโยคประเภทนามหน่วยใดหน่วยหนึ่งใน 4 หน่วย ดังต่อไปนี้ คือ หน่วยประธาน (Subject) หน่วยกรรมตรง (Direct Object) หน่วยกรรมรอง (Indirect Object) และหน่วยนามพิเศษ (Nomen)"[2]

---

[1]นายกำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย, (พระนคร: ไทยการพิมพ์, 2495), หน้า 475-479.

[2]Vichin Panupong, Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai, (Bangkok: The Siam Society, 1970), p. 43.

ส่วนประกอบของนามวลี ซึ่ง ดร.วิจินต์เรียกว่า หน่วยนามวลีนั้น มี 5 หน่วย ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวแต่พอเป็นสังเขป ดังนี้ คือ

1. หน่วยหลัก(The Head ใช้อักษรย่อว่า H)
2. หน่วยวลีอกรรม(The Intransitive Modifier ใช้อักษรย่อว่า Mi)
3. หน่วยวลีเสริม (The Adjunctive Modifier ใช้อักษรย่อว่า Ma)
4. หน่วยบอกจำนวน (The Quantifier ใช้อักษรย่อว่า Q)
5. หน่วยบอกกำหนด (The Determinative ใช้อักษรย่อว่า D)

หน่วยนามวลีทั้ง 5 หน่วยนี้ประกอบกันเป็นนามวลีได้ดังนี้

1. H	เช่น ข้าว
2. H Mi	เช่น กระทะ / ใหญ่
3. H Q	เช่น กุญแจ / ดอกหนึ่ง
4. H D	เช่น จาน / นี่
5. H Mi Q	เช่น เข็ม / ใหญ่ / เล่มหนึ่ง
6. H Q Mi	เช่น เนื้อ / 2 ชิ้น / ใหญ่
7. H Mi D	เช่น ชอน / แดง / นี่
8. H Q D	เช่น บาน / สามหลัง / ไหน
9. H D Q	เช่น รถ / นี่ / คันเดียว
10. H Mi Q D	เช่น โต๊ะ / กลม / ตัวแรก / นั่น
11. H Mi D Q	เช่น รถ / เล็ก / นี่ / คันเดียว
12. H Q Mi D	เช่น เนื้อ / 2 ชิ้น / ใหญ่ / นี่ [1]

---

[1] Vichin Panupong, Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai, (Bangkok: The Siam Society, 1970), p.69-76.

โครงสร้างของนามวลีข้างต้นนี้ ประกอบด้วยหน่วยนามวลี 4 หน่วย คือ หน่วยหลัก หน่วยวลีอกรรม หน่วยบอกจำนวน และหน่วยบอกกำหนด ยังมีโครงสร้างอื่น ๆ ที่มีหน่วยวลีเสริมเป็นหน่วยขยายด้วย ซึ่งอาจเติมหน่วยวลีเสริมลงในโครงสร้างที่ปรากฏข้างบนนี้ได้ ดร.วิจินต์ อธิบายว่า "ตำแหน่งของหน่วยวลีเสริมจะอยู่ท้ายนามวลีเสมอ ยกเว้นแบบโครงสร้างที่ 4 ดังจะได้กล่าวถึงข้างล่างนี้ แบบโครงสร้างของนามวลีซึ่งมีหน่วยวลีเสริมอยู่ด้วยมีดังนี้ คือ

1.	H Ma	เช่น หนังสือ / ส่วนมาก
2.	H Mi Ma	เช่น นาฬิกา / เรือนใหญ่ / ตามปกติ
3.	H Q Ma	เช่น รถ / คันหน้า / นากลัว
4.	H Ma Q	เช่น ไข่ / ที่จริง / สามใบ
5.	H D Ma	เช่น บ้าน / นั้น / คืนนี้
6.	H Mi Q Ma	เช่น เข็ม / ใหญ่ / เลมหนึ่ง / เมื่อกี้
7.	H Q Mi Ma	เช่น เนื้อ / 2 ชิ้น / ใหญ่ / ในจาน
8.	H Mi D Ma	เช่น ห้อง / เล็ก / นี่ / ธรรมดา
9.	H Q D Ma	เช่น เก้าอี้ / ตัวแรก / นั่น / เมื่อกี้
10.	H D Q Ma	เช่น กระเป๋า / นั่น / สองใบ / วันนี้
11.	H Mi Q D Ma	เช่น หนังสือ / เลมหนา ๆ / สามเลม / นี่ / ธรรมดา
12.	H Mi D Q Ma	เช่น รถ / เล็ก / นี่ / คันเดียว / นากลัว
13.	H Q Mi D Ma	เช่น เนื้อ / สองชิ้น / ใหญ่ / นี่ / ปกติ [1]

---

[1] Vichin Panupong, Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai, (Bangkok: The Siam Society, 1970), p.76-82.

หมายเหตุ ในการแสดงปาฐกถาวิชาโครงสร้างของภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ ได้ตัดโครงสร้างของนามวลีที่มีหน่วยวลีเสริมเป็นหน่วยขยายหน่วยหลักจาก 13 โครงสร้าง เหลือเพียง 5 โครงสร้าง ดังนี้

1. H Ma เช่น หนังสือพิมพ์/เมื่อวาน
2. H Mi Ma เช่น เด็ก/คนเล็ก/ในสนาม
3. H Ma Q เช่น กระโปรง/สมัยก่อน/บางตัว
4. H Mi Q Ma เช่น จาน/เล็ก/สองใบ/บนโต๊ะ
5. H Q Mi Ma เช่น จาน/สองใบ/เล็ก/บนโต๊ะ

1.2.4 ดร.เฉลา ไชยรัตนะ ได้พูดถึงเรื่อง " นามวลี " ไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง A Comparative Study of English and Thai Syntax ไว้ดังนี้

" Infact, the Pl.m class may be very well considered as a subclass of nouns since it behaves, on occasion, similarly to a noun. That is to say, it can be immediately followed by Adj P.+ $Adv_{1,2}$ + No + Cl,..."[1]

---

[1] Chalao Chaiyaratana, A Comparative Study of English and Thai Syntax, (Ph.D,Thesis, Indiana University, 1961), p.122.

และปรากฏในกฎโครงสร้างดังนี้

46. $NP \longrightarrow NP_{an}$, Na_{in} [1]

Na_{an} , Na_{in}

48. $Na_{\left[\begin{smallmatrix}an\\in\end{smallmatrix}\right]} \longrightarrow \langle Pl,m\rangle + \begin{bmatrix}\langle Ad_{an}\rangle\\\langle Ad_{in}\rangle\end{bmatrix} + \begin{bmatrix}N_{an}\\N_{in}\end{bmatrix} + \langle Adj\ P\rangle +$

$\langle Adv_{1,2}\rangle + (No + Cl)$ [2]

54. $Ad_{an} \longrightarrow$ khun, acan, ta, yay [3]

$Ad_{in} \longrightarrow$ ậy, i

50. $Na_{in} \longrightarrow N_1^4$, N_1^2 , $N^{\emptyset}$, N_2 , N_3 [4]

---

[1] Chalao Chaiyaratana, A Comparative Study of English and Thai Syntax, (Ph.D.Thesis, Indiana University, 1961),p.8.

[2] Ibid.

[3] Ibid., p.9.

[4] Ibid.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

49. Na_{an} ⟶ $N_1{}^1$, $N_1{}^{3\,1}$

62. Pl.m ⟶ phûak 'group'[2]

91. $N_1{}^1$ ⟶ phrạ - mahā - kasạt
phrạ - câw - phạndin } 'king'

92. $N_1{}^2$ ⟶ sụnạk 'dog'

93. $N_1{}^3$ ⟶ nák-V 'agent noun'

chân - tàt - sêa 'tailor, dressmaker'

sěna 'courtier'

khrạy 'who, someone'[3]

---

[1]Chalao Chaiyaratana, A Comparative Study of English and Thai Syntax, (Ph.D. Thesis, Indiana University, 1961) p.8.

[2]Ibid., p.10

[3]Ibid., p.14.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

008384

ดร.อุดม วโรตมสิกขดิตถ์ ได้กล่าวถึงนามวลีไว้ในวิทยานิพนธ์ เรื่อง Thai Syntax:An Outline ดังนี้

PS. 1 S ⟶ Nm + VP (.F)[1]

PS.2 Nm ⟶ { SubJ, Nom }[2]

PS.20 Nom ⟶ { NP, PP, N_{pr} }[3]

PS.21 { NP, PP, N_{pr} }$_{1\ 1}$ ⟶ { N [PP_1, PP_2, PP_3] { H, AN, IN [M NO]$_{3\ 3}$ }$_2$ (Det), N_{prn} { H, AN, IN [M NO]$_{3\ 3}$ }$_2$ }$_1$ in { V_{rb} { H, AN, IN [M NO]$_{3\ 3}$ }$_2$, Kiin pen }$_1$

---

[1]Udom Warotamasikkhadit, Thai Syntax: An Outline (Ph.D. Thesis, University of Texas, 1963),p.6.

[2]Ibid., p.7.

[3]Ibid., p.17.

[4]Ibid., p.18.

1.3 ความมุ่งหมายในการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาโครงสร้างของนามวลีในภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์

1.3.2 ตั้งกฎโครงสร้างของนามวลีพร้อมทั้งกฎปริวรรตน์ของนามวลีในภาษาไทย ตามทฤษฎีปริวรรตน์ (Transformations)[1]

1.3.3 จัดหมวดหมู่หน่วยขยายคำนามที่เป็นหน่วยหลักในนามวลี โดยดูตำแหน่งของคำขยายในรูปโครงสร้างลึกเป็นสำคัญ

1.3.4 ให้ลักษณะประจำคำ (features) และให้เขตประยุกต์ของคำต่าง ๆ (area of application) ในหมวดคำ คือ หมวดคำนาม หมวดคำจำนวน หมวดคำกำหนด และหมวดคำกริยาอกรรมย่อย ทั้งนี้ผู้เขียนมุ่งที่จะกำหนดเฉพาะในนามวลีเท่านั้น ไม่ได้กินความไปถึงวลีอื่น ๆ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ศึกษาโครงสร้างของนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักที่เป็นคำนามและหน่วยขยายหน่วยหลัก ซึ่งจะกล่าวเฉพาะหน่วยวลีอกรรม[2] หน่วยจำนวน[3] หน่วยกำหนด[4] และประโยคลดฐานะ[5] เท่านั้น

---

[1] ดูคำอธิบายเรื่อง "ทฤษฎีปริวรรตน์" ในบทที่ 1 หน้า 3 , ข้อ 1.1

[2] ดูคำอธิบายหน้า 99-111.

[3] ดูคำอธิบายหน้า 36-76.

[4] ดูคำอธิบายหน้า 76-86.

[5] ดูคำอธิบายหน้า 86-99.

1.4.2 ศึกษาเฉพาะนามวลีที่ใช้ในภาษาพูดเท่านั้น ภาษาพูดหมายถึง ภาษาที่ใช้ระหว่างบุคคลธรรมดาสามัญ มิได้คลุมไปถึงภาษาในวรรณคดีหรือราชาศัพท์ แต่ในบางกรณี เช่นในการวิจัยโครงสร้างลึก (deep structure) ผู้เขียนมีความจำเป็นต้องยกตัวอย่างภาษาเขียนในบทร้อยแก้วจากวรรณคดีบางเรื่อง เพื่อเป็นเครื่องยืนยันความถูกต้องของโครงสร้างลึกนั้น ๆ ผู้เขียนเข้าใจว่าแม้โครงสร้างลึกจะเป็นสมมุติฐาน แต่ผู้เขียนต้องมีเหตุผลเพียงพอที่จะอธิบาย นอกจากนี้ศาสตราจารย์ ม.ล.จิรายุ นพวงศ์ ได้ให้ความเห็นว่า แม้ภาษาเขียนจะแตกต่างจากภาษาพูดก็จริง แต่ภาษาเขียนก็เป็นสิ่งที่พัฒนามาจากภาษาพูด

1.5 <u>เครื่องหมายที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้</u>

1.5.1 <u>เครื่องหมายที่ใช้ในการอธิบายทั่วไป</u>

ก) /.../ ใช้คั่นหรือแยกนามวลีออกจากกริยาให้เห็นเด่นชัด เช่น / เด็ก 2 คน / วิ่งเล่น

ข) <u>.....</u> (สัญประกาศ) ใช้ขีดเส้นใต้คำ หรือความที่ยกขึ้นกล่าวถึง หรือยกเป็นตัวอย่างประกอบคำอธิบาย เช่น

คำ <u>หนึ่ง</u> เป็นคำจำนวนที่มีลักษณะ...

ค) เว้นวรรค เพื่อแยกหน่วยโครงสร้างแต่ละหน่วยออกจากกัน

1.5.2 <u>เครื่องหมายที่ใช้ในการอธิบายกฎโครงสร้างและกฎปริวรรตน์</u>

ก) $\longrightarrow$ อ่านว่า <u>คือ</u> เครื่องหมายเช่นนี้ใช้ในกฎโครงสร้าง

ข) $\Longrightarrow$ อ่านว่า <u>เปลี่ยนเป็น</u> เครื่องหมายนี้ใช้ในกฎปริวรรตน์

ง) (.....) คำ หรือสัญญลักษณ์ที่อยู่ในเครื่องหมาย นฮลิชิต ในกฎโครงสร้างหรือกฎปริวรรตน์ หมายความว่า เป็นคำหรือสัญญลักษณ์ที่จะมีหรือไม่มีก็ได้ในโครงสร้างนั้น ๆ

ง) คำ หรือ เครื่องหมายที่อยู่นอกเครื่องหมายนชลิชิต ในกฎโครงสร้าง หรือกฎปริวรรตน์ หมายความว่า เป็นคำหรือสัญญลักขณ์ที่ต้องมีในโครงสร้างนั้น ๆ จะขาดไม่ได้

จ) ..... คำ หรือสัญญลักขณ์ที่รวมอยู่ในเครื่องหมายนี้ จะปรากฏในกฎปริวรรตน์ เมื่อต้องการรวมคำหรือสัญญลักขณ์เหล่านั้นไว้ด้วยกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย